

vigtig Gjenstand, og som ogsaa tildeels vedkommer Agerdyrkingen, betalte dengang mellem 70 og 80 pCt. Jeg tillader mig endvidere at anføre, at det ikke forekommer mig at være „liberal“, at medens fremmede Skibe her kunne foretage Reparationer, uden at betale Told af de Materialier, de dertil forbruge, saa betale naturligtviis vore egne Skibe den fulde Told deraf. Medens man paa andre Steder, navnlig i England, aldeles har hævet Tolden paa fremmede Fartøier, og medens man har tilladt fremmed Mandskab at tage Tjeneste der, saa vedblive vi her at lægge Told paa fremmed Fart, hvilket ikke beforder vor Skibsfart, ligesom det heller ikke beforder den, at man ikke maa tage fremmed Mandskab til Tjeneste.

Jeg synes, at alt Dette er Noget, som en Finansminister, der ønsker at fremme Landets Vel, til enhver Tid kunde bringe i Forslag; men vi ere ikke engang saa heldige, selv om Rigsdagen eenstemmigt vedtager dette Lovforslag, at den ærede Minister paa Kronens Vegne vil tilsige os sin Understøttelse til at høre de her omhandlede høist ubetydelige Toldsafter. — Det er beklageligt, og det er en Tilstand, som jeg ikke troer, at Landet længe kan være tjent med. Jeg troer, at Thinget, uagtet den ærede Ministers Indvending, vil søge at skaffe dette Lovforslag til at blive gjældende Lov, at det vil finde paa Midler til at formaae Hans Majestæt til at føie os, selv om Hans Majestæts Tjenere skulde være uwillige dertil.

Jeg kan ikke slutte mine Bemærkninger, uden at tilføie, at, naar der er Spørgsmaal om, at Finantserne trænge til flere Indtægter, og, naar den ærede Minister siger: Af finantistelle Hensyn kan jeg ikke engang gaae ind paa Toldnedsettelse som disse, saa — jeg kommer bestandigt tilbage dertil — maa det nu synes mere nødvendigt, end det nogenstunde har været, at den ærede Minister alvorligt tænker paa at forelægge os et Lovforslag om en Indkomstskat. Vi kunne ikke paatage os nye Foretagender, som kræve større Summer, uden at vi maae paalægge nye Skatter eller gjøre Laan; den sidste Udvei, haaber jeg, at vi Alle ville være enige i ikke at tillade; thi det er den daarlige og meest ødelæggende Maade for et Land at skaffe sig sine Fornøden-

heder paa; jeg haaber heller ikke, at vi ville tillade, at der lægges nogen væsentlig ny Skat paa Hartkornet, og jeg troer ei heller, at vi paa nogen Maade kunne finde os i højere Toldafgifter, — derimod mener jeg, at vi, trods den Omstændighed, at formuende og formaae Folk sige, at vi skulle laane, men ikke indføre nogen Indkomstskat, ville modsætte os det Første, men skride til det Sidste.

Tscherning: Jeg skal ikke gjøre nogen Indsigelse mod den hele Række af Paaastande, som det ærede Medlem har gjort med Hensyn til vor Soldtarif. Kun maa jeg bemærke, at han ved at oplyse, at vor Soldtarif lider af saa store Brøst, paa en Maade kaster et Ubetydelighedstegn hen over den Lov, som foreligger, thi saa er det jo ogsaa kun en lille Brøst, der herved rettes i Forhold til de mangfoldige, han har paavist at være tilstede. Dermed vil jeg imidlertid ikke have sagt, at Loven taber sin Betydning, det skal jeg lade staae hen; det var ikke det, som bragte mig til at forlange Ordet, det var kun, fordi jeg vilde gjøre en historisk Bemærkning. Det ærede Medlem søgte at bevise, eller fremhævede idetmindste, hvor grundet det var, at man i dette Dieblif gjorde den Fordring, som gjøres igjennem Loven, da det her vedrørte Nødvendighedsartikler, og da man i en tidligere Tid havde bortgivet en ikke ringe Indtægt af Wiintolden. Jeg troer ikke, det gaaer an at anstille denne Sammenligning, idetmindste maae vi ikke vildledes deraf. Wiintolden blev, som os Alle be kendt, opgivet mere af politiske Grunde end ved en Betragtning af Forholdet selv. Det kan ikke være udenfor denne Forsamlings Grindring, at Wiintolden blev opgivet, efterat en Forholdsregel var gaaet igjennem, som fandt almindelig Anklang i Rigsdagen. Jeg kan saameget mere bringe dette i Grindring, som jeg hørte til de meget Faa, som idetmindste spurgte: Er det betimeligt? men det blev af et stort Antal betragtet som høist ubetænksomt og af national Vigtighed, og for at faae denne Forholdsregel til at gaae igjennem, uden at vi derved skulde forandre vore politiske og diplomatiske Forhold, som man og begjærede senere en Nedsættelse af Wiintolden, og den blev indrømmet som en ganske sim-